

"মৰমৰ সন্তানসকল – সঁচা পিতাৰ লগত সঁচা হৈ থাকিবা, সঁচাৰ খতিয়ান ৰাখিবা, জ্ঞানৰ অহংকাৰ এৰি স্মৃতিত থাকিবলৈ পুৰা-পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিবা"

***প্ৰশ্ন :- মহাবীৰ সন্তানৰ মুখ্য চিন কি হ'ব?**

***উত্তৰ :-** মহাবীৰ সন্তান সেইজন যাৰ বুদ্ধিত নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতি থাকে। মহাবীৰ মানে শক্তিমান। মহাবীৰ তেওঁ যিয়ে নিৰন্তৰ আনন্দিত হৈ থাকে, যিয়ে আত্মা-অভিমানী হৈ থাকে, অলপো দেহৰ অহংকাৰ নাথাকে। এনেকুৱা মহাবীৰ সন্তানৰ বুদ্ধিত থাকে যে মই আত্মা হওঁ, বাবাই মোক পঢ়াই আছে।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক সোধে - নিজকে ৰুহ বা আত্মা বুলি বুজি বহিছানে? কিয়নো পিতাই জানে এয়া কিছু কঠিন হয়, ইয়াতেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যিয়ে আত্মা-অভিমানী হৈ বহে তেওঁলোককে মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা - তেওঁক মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। সদায় নিজকে সুধি থাকিবা যে মই আত্মা-অভিমানী হৈছোনে? স্মৰণৰ দ্বাৰাই মহাবীৰ হয় অৰ্থাৎ চুপ্ৰিম (শ্ৰেষ্ঠ) হয়। অন্য ধৰ্মাৱলম্বী যিসকল আহে তেওঁলোক ইমান শ্ৰেষ্ঠ নহয়। তেওঁলোকতো আহেও দেৰিকৈ। তোমালোক ক্ৰমানুসৰি শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। চুপ্ৰিম মানে শক্তিমান বা মহাবীৰ। তেন্তে এনেকৈ ভাবি অন্তৰ আনন্দিত হয়নে যে মই আত্মা হওঁ। আমাৰ সকলো আত্মাৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়। এয়াও পিতাই জানে যে কোনোবাই নিজৰ খতিয়ান 25 শতাংশ দেখুৱায়, কোনোবাই 100 শতাংশ দেখুৱায়। কোনোবাই কয় 24 ঘণ্টাৰ ভিতৰত আধা ঘণ্টাহে স্মৃতিত থাকিলো তেন্তে কিমান শতাংশ হ'ল? নিজকে বহুত চম্ভালিব লাগে। ধীৰে-ধীৰে মহাবীৰ হ'ব লাগে। তৎক্ষণাৎ হ'ব নোৱাৰা, যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। সেইসকল যিসকল ব্ৰহ্ম জ্ঞানী, তত্ব জ্ঞানী আছে, এনেকৈ নাভাবিবা যে তেওঁলোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজে। তেওঁলোকেতো ব্ৰহ্ম ঘৰখনকে পৰমাত্মা বুলি বুজি লয় আৰু নিজকে কয় - অহম্ ব্ৰহ্মস্মি (মেয়েই ব্ৰহ্ম)। এতিয়া ঘৰৰ সৈতে জানো যোগ লগোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। নিজৰ এই খতিয়ান চাব লাগে যে 24 ঘণ্টাৰ ভিতৰত মই কিমান সময় নিজকে আত্মা বুলি বুজো? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি ঈশ্বৰীয় সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছো, অন্ গডলি চাৰ্ভিচ (ঈশ্বৰীয় সেৱাত)। সকলোকে এইটোৱে শুনাৰ লাগে যে পিতাই কেৱল কয় মনমনাভৰ অৰ্থাৎ নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা। এয়া হৈছে তোমালোকৰ সেৱা। যিমানে তোমালোকে সেৱা কৰিবা সিমানে তাৰ ফলো পাবা। এয়া ভালদৰে বুজিবলগীয়া কথা। ভাল-ভাল মহাৰথী সন্তানেও এই কথাবোৰ পুৰা বুজি নাপায়। এই ক্ষেত্ৰত বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যত্ন নকৰিলে জানো ফল পাব পাৰি।

বাবাই দেখিবলৈ পায় যে কোনোৱে খতিয়ান লিখি পঠিয়াই দিয়ে, কোনোৱেতো খতিয়ান লিখাৰ যত্নই কৰিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ অহংকাৰ আছে। স্মৰণত বহিবলৈ যত্নই কৰিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় মূল কথা হৈছেই - স্মৰণৰ। নিজৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিব লাগে যে মোৰ খতিয়ান কেনেকুৱা হৈ থাকে? সেয়া লিখি ৰাখিব লাগে। কোনোৱে কয় খতিয়ান লিখিবলৈ আজৰি নাই। মূল কথাতো পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজি অক্ষক (আল্লাহক) স্মৰণ কৰা। ইয়াত যিমান সময় বহা মাজে-মাজে নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই কিমান সময় স্মৰণত বহিলোঁ? ইয়াত যেতিয়া তোমালোক বহা তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু চক্ৰ ঘূৰাই থাকিলেও কোনো আপত্তি নাই। আমি বাবাৰ ওচৰলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। পবিত্ৰ সত্ৰোপাধায়ক হৈ যাব লাগিব। এইটো কথা ভাল দৰে বুজিব লাগে। কিছুমানেতো তৎক্ষণাৎ পাহৰি যায়। নিজৰ সঁচা-সঁচা খতিয়ান নিদিয়। এনেকুৱা বহুত মহাৰথী আছে। সঁচা কেতিয়াও নকয়। আধাকল্প মিছাৰ সৃষ্টি চলিল সেয়েহে মিছা যেন অন্তৰত জমা হৈ গ'ল। ইয়াতো যি সাধাৰণ তেওঁলোকে তৎক্ষণাৎ খতিয়ান দিব। পিতাই

কয় - তোমালোক স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে পাপ ভস্ম কৰি পাৰন হ'ব। কেৱল জ্ঞানেৰেতো পাৰন নোহোৱা। বাকী কি লাভ। আহ্বানো কৰা পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। তাৰ বাবে স্মৰণ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকেই সততাৰে নিজৰ খতিয়ান দিয়া উচিত। ধৰি লোৱা ইয়াত তোমালোক 45 মিনিট বহিলা তেন্তে চাব লাগে যে 45 মিনিটত মই কিমান সময় নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাৰ স্মৃতিত আছিলো? কিছুমানেতো সঁচা ক'বলৈ লাজ কৰে। পিতাক সঁচা কথা নকয়। তেওঁলোকে খবৰ দিব যে এইটো সেৱা কৰিলো, ইমানক বুজালো, এইটো কৰিলো। কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ খতিয়ান নিদিয়। পিতাই কয় - স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নথকাৰ কাৰণে তোমালোকৰ বাণে (কাঁড়ে) কাকো আঘাত নকৰে (শুনোৱা জ্ঞানে কাকো প্ৰভাৱিত নকৰে)। জ্ঞান তৰোৱালত ধাৰ নাথাকে। জ্ঞানতো শুনায়, বাকী যোগৰ কাঁড় লাগি যাওঁক - সেইটো বহুত কঠিন। বাবাইতো কয় - 45 মিনিটৰ ভিতৰত 5 মিনিটো স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নবহে। বুজিয়েই নাপায় যে কেনেকৈ নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কিছুমানেতো কয় - মই নিৰন্তৰ স্মৃতিত থাকোঁ। বাবাই কয় - এইটো অৱস্থা এতিয়া হ'ব নোৱাৰে। যদি নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা তেনেহ'লেতো কৰ্মাতীত অৱস্থা আহি যাব, জ্ঞানৰ পৰকাঠা (জ্ঞানদীপ্ত) হৈ যাব। কাৰোৱাক অলপ বুজালেই তীৰ (কাঁড়) লাগি যাব। যত্ন কৰিবলগীয়া নহয় জানো। বিশ্বৰ মালিক জানো কোনোবা এনেয়ে হৈ যাব। মায়াই তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ যোগ যে ক'লৈ-ক'লৈ লৈ যাব। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। কোনোবা বিদেশলৈ যাবলগীয়া হ'লে তেতিয়া মিত্ৰ সম্বন্ধীয়, জাহাজ, উৰাজাহাজ আদি স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। বিদেশলৈ যোৱাৰ যি প্ৰেক্ষিকেল (বাস্তৱ) ইচ্ছা আছে সেইটোৱে আকৰ্ষিত কৰে। বুদ্ধিৰ যোগ একেবাৰে খণ্ডিত হৈ যায়। আন কোনো ফালে যাতে বুদ্ধি নাযায় তাৰ বাবে বহুত যত্নৰ প্ৰয়োজন। কেৱল এজন পিতাৰহে যাতে স্মৃতি থাকে। এই দেখো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। এইটো অৱস্থা তোমালোকৰ অন্তিম সময়ত হ'বগৈ।

দিনে-প্ৰতিদিনে যিমানো স্মৃতিৰ যাত্ৰা বঢ়াই থাকিবা, ইয়াতেই তোমালোকৰ কল্যাণ আছে। যিমানো স্মৃতিত থাকিবা সিমানোই তোমালোকৰ উপাৰ্জন হ'ব। যদি শৰীৰ এৰিবলগীয়া হয় তেন্তে এই উপাৰ্জনতো কৰিব নোৱাৰিবা। গৈ সৰু শিশু হ'ব। তেন্তে কি উপাৰ্জন কৰিব পাৰিবা। যদিও আত্মাই এই সংস্কাৰ লৈ যাব কিন্তু শিক্ষকতো লাগিব যিয়ে আকৌ স্মৃতি দিয়াব। পিতাইও স্মৃতি দিয়াই নহয় জানো। পিতাক স্মৰণ কৰা - তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও এইটো নাজানে যে পিতাৰ স্মৃতিৰেই পবিত্ৰ হ'মগৈ। তেওঁলোকেতো গংগা স্নানকে উচ্চ বুলি মান্যতা দিয়ে সেই কাৰণে গংগা স্নানেই কৰি থাকে। বাবাতো (ব্ৰহ্মা) এই সকলো কথাৰ অনুভৱী হয়। এওঁতো বহুত গুৰুৰ শৰণাপন্ন হৈছিল। তেওঁলোক পানীৰে স্নান কৰিবলৈ যায়। ইয়াত তোমালোকৰ স্নান হয় স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে। পিতাৰ স্মৃতি অবিহনে তোমালোক আত্মাসকল পাৰন হ'ব নোৱাৰা। ইয়াৰ নামেই হৈছে যোগ অৰ্থাৎ স্মৃতিৰ যাত্ৰা। জ্ঞানক স্নান বুলি বুজি নল'বা। যোগৰ স্নান। জ্ঞানতো হৈছে পঢ়া, যোগ হৈছে স্নান, যাৰ দ্বাৰা পাপ খণ্ডন হয়। জ্ঞান আৰু যোগ দুটা বস্তু। স্মৰণৰ দ্বাৰাই জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হয়। পিতাই কয় - এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেই তোমালোক পাৰন হৈ সতোপ্ৰধান হৈ যাবগৈ। পিতাইতো বহুত ভালকৈ বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, এই কথাবোৰ ভালকৈ বুজি লোৱা। এয়া পাহৰি নাযাব। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেই জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব, বাকী জ্ঞানতো হৈছে উপাৰ্জন। স্মৰণ আৰু পঢ়া দুয়োটা বেলেগ বস্তু। জ্ঞান আৰু বিজ্ঞান - জ্ঞান মানে পঢ়া, বিজ্ঞান মানে যোগ অথবা স্মৰণ। কোনটোক উচ্চ স্থান দিবা - জ্ঞানক নে স্মৰণক? স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ বিষয়টি বহুত উচ্চ। ইয়াতে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। স্বৰ্গলৈতো সকলোৱে যাব। সত্যযুগ হৈছে স্বৰ্গ, ত্ৰেতা হৈছে চেমী (আধা) স্বৰ্গ। তাততো এই পঢ়া অনুসৰি গৈ বিৰাজমান হ'বগৈ। বাকী মুখ্য হৈছে যোগৰ কথা। প্ৰদৰ্শনী বা মিউজিয়াম আদিতো তোমালোকে জ্ঞান বুজোৱা। যোগৰ বিষয়ে জানো বুজাব পাৰিবা। কেৱল ইমানেই ক'বা যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। বাকী জ্ঞানতো বহুত দিয়া। পিতাই কয় - প্ৰথম-প্ৰথম

কথা এইটোৱে শুনোৱা - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। এই জ্ঞান দিবৰ কাৰণেই তোমালোকে ইমান চিত্ৰ বনোৱা। যোগৰ কাৰণে কোনো চিত্ৰৰ দৰকাৰ নাই। সকলো চিত্ৰ জ্ঞান বুজাবলৈ কাৰণে বনোৱা হয়। নিজকে আত্মা বুলি বুজিলে দেহৰ অহংকাৰ একেবাৰে নোহোৱা হৈ যায়। জ্ঞানততো বৰ্ণনা কৰিবলৈ নিশ্চয় মুখৰ দৰকাৰ। যোগৰতো এটাই কথা - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰততো দেহৰ দৰকাৰ। শৰীৰ অবিহনে কেনেকৈ পঢ়িবা বা পঢ়াবা।

পতিত-পাৰন হৈছে পিতা সেয়েহে তেওঁৰ সৈতে যোগযুক্ত হ'ব লাগে। কিন্তু কোনেও নাজানে। পিতাই নিজেই আহি শিকায়, মনুষ্যই-মনুষ্যক কেতিয়াও শিকাব নোৱাৰে। পিতাইহে কয় - মোক স্মৰণ কৰা, ইয়াক কোৱা হয় পৰমাত্মাৰ জ্ঞান। পৰমাত্মাহে জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। সকলোকে এইটোৱে কোৱা যে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। সেই পিতাই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। তেওঁলোকে বুজিয়ে নাপায় যে নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হ'ব তেন্তে ভগৱানক কি স্মৰণ কৰিব। ধ্যানতে নাই যেতিয়া কি খেয়াল কৰিব। এইটোও তোমালোকে জানা। পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ ভগৱান এজনেই। এনেকৈ কয় যে ব্ৰহ্মা দেৱতায়ে নমঃ আকৌ শেষৰ ফালে কয় শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ। সেই পিতা হয়েই উচ্চতকৈও উচ্চ। কিন্তু তেওঁ কি হয়, এয়াও বুজি নাপায়। যদি পাথৰ শিলত আছে তেন্তে কিহ'ৰ নমঃ। অৰ্থ নুবুজাকৈয়ে কৈ থাকে। ইয়াততো তোমালোক আৱাজৰ সিপাৰে যাব লাগে অৰ্থাৎ নিৰ্বাণধাম, শান্তিধামলৈ যাব লাগে। শান্তিধাম, সুখধাম বুলি কোৱা হয়। সেয়া হৈছে স্বৰ্গধাম। নৰকক ধাম বুলি কোৱা নহয়। শব্দ বহুত সহজ। ক্ৰাইষ্টৰ (যীশুখ্ৰীষ্টৰ) ধৰ্ম কেতিয়ালৈকে চলিব? এয়াও তেওঁলোকে একো নাজানে। এনেকৈ কয় যে ক্ৰাইষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগতে পেৰেডাইজ (স্বৰ্গ) আছিল অৰ্থাৎ দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল তেন্তে 2 হাজাৰ বছৰ খ্ৰীষ্টিয়ানৰ হ'ল, এতিয়া পুনৰ দেৱতা ধৰ্ম হোৱা উচিত নহয় জানো। মনুষ্যৰ বুদ্ধিয়ে একোৱে কাম নকৰে। ড্ৰামা ৰহস্যক নজনাৰ কাৰণে কিমান পৰিকল্পনা কৰি থাকে। এই কথাবোৰ বয়সিয়াল বৃদ্ধ মাতাসকলেতো বুজিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় এতিয়া তোমালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। বাণীৰ সিপাৰে যাব লাগিব। তেওঁলোকে যদিও কয় যে নিৰ্বাণধামলৈ গ'ল কিন্তু কোনেও নাযায়। তথাপিও পুনৰ্জন্ম নিশ্চয় লয়। উভতি কোনেও যাব নোৱাৰে। বানপ্ৰস্থলৈ যাবৰ কাৰণে গুৰুৰ সংগ লয়। বহুত বানপ্ৰস্থ আশ্ৰম আছে। মাতাও বহুত আছে। তাতো তোমালোকে সেৱা কৰিব পাৰা। বানপ্ৰস্থৰ অৰ্থ কি সেয়া তোমালোকক পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে বানপ্ৰস্থী। গোটেই সৃষ্টিখনেই হৈছে বানপ্ৰস্থী। যি মনুষ্য মাত্ৰ দেখিবলৈ পোৱা সকলোৱে বানপ্ৰস্থী। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই সৎগুৰু। সকলোৱে যাবই লাগিব। যিয়ে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁলোকে নিজৰ উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰে। ইয়াক কোৱাই হয় - কয়ামতৰ (হিচাপ নিষ্পত্তি কৰাৰ) সময়। কয়ামতৰ অৰ্থও তেওঁলোকে বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি বুজে। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। সকলোকে বুজাব লাগে - এতিয়া আমি নিশ্চয় ঘৰলৈ যাব লাগিব। আত্মাসকল বাণীৰ সিপাৰে যাব লাগিব পুনৰ ভূমিকা পুনৰাবৃত্তি কৰিব। কিন্তু পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি গ'লে তেতিয়া উচ্চ পদ পাব। দৈৱী গুণো ধাৰণা কৰিব লাগে। কোনো বেয়া কাম চুৰি আদি কৰা উচিত নহয়। তোমালোক যোগৰ দ্বাৰাই পূণ্য আত্মা হ'বগৈ, জ্ঞানেৰে নহয়। আত্মা পবিত্ৰ হোৱা উচিত। শান্তিধামলৈ পবিত্ৰ আত্মাহে যাব পাৰে। সকলো আত্মা তাতে নিবাস কৰে। এতিয়া আহি আছে। এতিয়া তাত বাকী যি আছে সকলো ইয়ালৈ আহি থাকিব।

তোমালোক সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহুত থাকিব লাগে। ইয়াত তোমালোকে ভাল সহায় পোৱা। ইজনে সিজনৰ বল পোৱা। তোমালোক সংখ্যাত তাকৰীয়া সন্তানসকলৰ শক্তিয়ে কাম কৰে। গোবৰ্ধন পাহাৰ দেখুৱায় নহয়, আঙুলিৰে উঠাই দিলে। তোমালোক গোপ-গোপী নোহোৱা জানো। সত্যযুগী দেৱী-দেৱতাসকলক গোপ-গোপী বুলি কোৱা নহয়।

আঙুলি তোমালোকে দিয়া। লৌহ যুগক স্বৰ্ণ যুগ বা নৰকক স্বৰ্ণ কৰি তুলিবলৈ তোমালোকে এজন পিতাৰ লগত বুদ্ধিৰ যোগ লগোৱা। যোগেৰেই পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। এই কথাবোৰ পাহৰিব নালাগে। এই শক্তি তোমালোকে ইয়াত পোৱা। বাহিৰত আসুৰি মনুষ্যৰ সংগত থাকিব লাগে। তাত স্মৃতিত থকাতো বহুত কঠিন। ইমান অটল হৈ তাত তোমালোক থাকিব নোৱাৰা। সংগঠন লাগে। ইয়াত সকলোৱে একৰস হৈ সমূহীয়াকৈ বহে সেয়েহে সহযোগ পোৱা যায়। ইয়াত ধান্দা আদি একোৱেই নাথাকে। বুদ্ধি কলৈ যাব! বাহিৰত থাকিলে ধান্দা ঘৰ আদিয়ে নিশ্চয় আকৰ্ষিত কৰিব। ইয়াততো একোৱেই নাই। ইয়াৰ বায়ুমণ্ডল ভাল শুদ্ধ হৈ থাকে। ড্ৰামা অনুসৰি কিমান দূৰৈত পাহাৰত আহি তোমালোক বহি আছে। স্মাৰকো সন্মুখত সঠিক ৰূপত আছে। ওপৰত স্বৰ্গ দেখুৱাইছে। নহ'লে ক'ত বনাব। গতিকে বাবাই কয় ইয়াত আহি বহিলে তেতিয়া নিজকে পৰীক্ষা কৰা - মই পিতাৰ স্মৃতিত বহিছোনে? স্বদৰ্শন চক্ৰও ঘূৰাই থাকিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ স্মৰণৰ খতিয়ানৰ ওপৰত পুৰা দৃষ্টি ৰাখিব লাগে, চাব লাগে মই পিতাক কিমান সময় স্মৰণ কৰোঁ। স্মৰণ কৰাৰ সময়ত বুদ্ধি ক'ত-ক'ত ভ্ৰমি ফুৰে?
- (2) এই কায়ামতৰ (হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তিৰ) সময়ত বাণীৰ সিপাৰে যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰাৰ লগতে দৈৱীগুণো নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগে। কোনো বেয়া কাম চুৰি আদি কৰিব নালাগে।

***বৰদান:- সদায় সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে ভৰপূৰ হৈ থাকোঁতা হৰ্ষিত মুখৰ, হৰ্ষিত অন্তৰৰ হোৱা**

যেতিয়া কোনো দেৱী বা দেৱতাৰ মূৰ্তি সাজে তেতিয়া তাত চেহেৰা সদায় হৰ্ষিত দেখুৱায়। তোমালোক এই সময়ত হৰ্ষিত মুখৰ হৈ থকাৰ স্মাৰক চিত্ৰটো দেখুওৱা হয়। হৰ্ষিত মুখ অৰ্থাৎ সদায় সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে ভৰপূৰ। যি ভৰপূৰ হয় তেৱেঁই হৰ্ষিত হৈ থাকিব পাৰে। যদি কোনো প্ৰকাৰৰ অপ্ৰাপ্তি থাকে তেতিয়া হৰ্ষিত হৈ নাথাকিব। কোনোবাই যিমনেই হৰ্ষিত হৈ থাকিবলৈ চেষ্টা নকৰক, বাহিৰত লাগিলে হাঁহিব কিন্তু অন্তৰেৰে নহয়। তোমালোকেতো অন্তৰেৰে মিচিকিয়াই থাকা কিয়নো সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে ভৰপূৰ হৰ্ষিত অন্তৰৰ হোৱা।

***শ্লোগান:- সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ হ'লে প্ৰতিটো খাজনাৰে জমাৰ হিচাপ ভৰপূৰ কৰা।**

ওঁম্ শান্তি!!
